

11. 8. 2019 - Ten umí to a ten zas tohle...

1. čtení: Ex 35, 10-22 + Ex 36, 4-7

Píseň (Svítá): S148 - Kdo na kolenou klečí

Základ kázání: 1K 12, 12-31

Kázání: Vážení shromáždění,

ochotnou obětavost času i majetku svých různých údů dobře znala také ČCE. -například ve svých počátcích - při stavbě sborových budov. Šlo o obětavost a ochotu skoro srovnatelnou se stavbou stanu setkávání - ten byl jeden. Ochota tehdejších Israelců však byla o to větší, že byli nomády se vším všudy - bez domova, bez země, bez majetku, uprostřed pouště. A přesto tolik věnovali na to nejpodstatnější v lidském životě.

ČCE podobnou ochotu zažila znovu na přelomu 80. a 90. let minulého století. Při vzniku Diakonie ČCE. Na mnoha místech republiky evangelíci vlastníma rukama stavěli na „zelené louce“ či z rozpadlých barabizen domy pro diakonickou péči.

Dnes přemýšlíme, jak se kostelů a modliteben zbavit. Najít evangelíka, který by měl zájem jen pracovat v Diakonii, je velmi obtížné...

I proto jsme se minulý týden věnovali první části 1K 12. Totiž duchovním darům, jejich rozpoznávání a hlavně věnování Božích darů v první řadě na Boží věc. Jako v počátku ČCE. Jako na přelomu 80. a 90. let. Jako kdysi při výrobě stanu setkávání. Nebo stavbě obou jeruzalémských chrámů.

Ochota obětovat, investovat s pramalou nadějí návratnosti (Lk 6, 35) jsou totiž ryze duchovní záležitosti. Člověk duchovně nezralý dává, aniž by z toho sám něco mělo, jen velice nerad - a teprve, když mu nic jiného nezbyvá. Například pod tlakem genů, hormonů a společnosti v případě například rodičů. Přesto tento tlak řada rodičů překonává...

A stejně jako předchozí oddíl byl krokem k něčemu vyššímu, tak i ten dnešní. Obyčejná praxe, že takřka každý něčím přispívá na

fungování kostela či farnosti, by totiž měla být úplně obyčejná. Že je práce na kostele rozdělována a ujímají se jí ochotní křesťané také. Protože je jí „jak práce na kostele.“

Oba kroky přiznání si vlastních charismat a jejich reálné užití pro Boží věc totiž vedou k něčemu daleko podstatnějšímu - k lásce. Jak o ní hovoří známá 1K 13. Avšak až příští týden. Bez rozpoznání duchovních darů a jejich všedního užití nejprve na Hospodinově vinici totiž nelze lásku správně rozumět.

Dnes tedy druhý „předkrok“ před láskou: Ochota k péči. K práci. Ke spolupráci. K oběti všedních prací na Boží vinici. A hlavně nezbytnost širokého společenství pro šíři nezbytných prací. Ze kterých jejich vykonavatelé sami možná nebudou mít nic. Jako je tomu například u lásky rodičů k dětem. Nebo Boha k lidem.

Každý člověk má totiž nějaký dar (řecky charisma). Mnozí i více. Kdo je však věnuje farnosti, sboru, kostelu, Bohu?

Přitom stačí věnovat část! Pokud dá každý trochu, budeme mít víc než kolik kostel či sbor potřebuje. Pokud by padesát průměrných účastníků bohoslužeb věnovalo hodinu práce každý týden sboru - je naplněno vše, co obstarává týdně farář. Je víc než dost odvedené dobré a potřebné práce. Protože sbor potřebuje opravovat a rekonstruovat. Potřebuje učit a konat misii. Pečovat o potřebné. Kázat a nabízet místo pravdy a pokoje. Ale varhany za několik milionů možná kostely nepotřebují. Nebo dataprojektory. Nebo přebalovací pultry pro miminka. Nebo zahrady.

Pavlova slova Korint'ánům však dokládají, že ani v prvotní církvi nebyla ochota k práci na Boží vinici žádnou samozřejmostí. Jinak by o tom nepsal. Jedni pohrdali službou druhých - třeba učitelé a kazatelé pečujícími o potřebné. A naopak. Někteří křesťané měli za to, že nepotřebují slyšet prorocké slovo. Nepotřebují Bohem povoláného vykladače Písma a prorockých slov. Nebo že není potřeba pomáhat potřebným - hlavní je moje víra. Nebo prožívání. Nebo naše společenství.

Dnes se snadno schováváme za výmluvu, že na to či ono nemáme. Buď peníze nebo čas. Jak je pak ale možné, že banda uprchlíků z Egypta uprostřed pouště měla víc než dost? Jsme na tom hůř než oni?

Právě že jsme na tom mnohem, mnohem lépe. Ekonomicky, politicky, kulturně, materiálně... ale duchovně? Obětovat něco ze svého na Boží vinici? Vždyť to znamená právě oběť! Utáhnout si opasek také času, volna, nejen peněz! Snížit životní standard! Asi jako když mají mít rodiče víc než dvě děti. Aby Češi nevymírali. Aby se o ně měl kdo postarat. Aby bylo dost pro další seniory. Jak je tomu posledních třicet let.¹

Tato oběť přitom není Bohem vyžadována proto, že kostel, farnost, Kristova Církev nebo Bůh nás potřebují. Nepotřebují. Když zavřeme ČCE - kdo si toho všimne? Copak nejsou jiné údy Kristovy Církve i v Čechách?

Pokud je nějaká lidská církev skutečně součástí Kristovy Církve, pak to musí být nevyhnutelně znát na její lásce. Na té mnohem vyšší cestě (tak kraličtí; ekumenický překlad nepřesně „vzácnější“). A její láska se pozná dle lásky jejích členů. Což se pozná na jejich duchovní zralosti, zkušenosti, znalostech - které nevyhnutelně ústí ve vnější činy. V praxi. Také na péči o kostely, sborové prostory a administrativní povinnosti. Na misijní aktivitě. Na sociální aktivitě. Na tom, zda ti, kteří se ke Kristu hlásí, podle toho také jednají. Jestli tomu Pánu Kristu něco obětují. Nebo jen nezbytné minimum. Nebo v podstatě nic.

Každý člověk je částí Božího stvoření. Každý z nás je částí Kristovy Církve. Nemusíme být všichni předními organizátory Milionu chviliek pro demokracii... Ale každý má jak přispět na Boží dílo. Také ve sboru. Ale nejen ve sboru.

Každý totiž může zvát k věčnému životu v důvěře v Krista. Dvojnásob rodiče dětí. Každý může přijmout za vlastní nějaký rozměr sborového života - organizaci výletů nebo mládeží. Učení v nedělce. Administrativní úkoly. Rekonstrukce. Granty. Web. Nástěnku. Misii. Hudební doprovod. Zpěv. Každý může přispívat také finančně. A mnoho dalšího.

---

¹ Shodou okolností se v předvečer tohoto kázání objevil na Seznamu článek, který pojednává šířeji, ale závěr je stejný: Vlastní děti „za to“ lidem nestojí. Právě v materiálně bohatém západním světě. Je to příliš velká oběť.

(<https://www.novinky.cz/domaci/clanek/cesi-moc-deti-nechteji-neni-to-ale-v-penezich-40292731>)

Protože stejně jako minulou neděli: Cílem není budovat církev nebo sbor. Přesně o to, bohužel, usiluje evangelická církev posledních třicet let.

Cílem je ona vyšší cesta - láska dle příkladu Boha v Kristu. Cílem je samozřejmost oběti v lidském světě. Pro rodinu. Pro veřejný prostor. Pro spravedlnost. Pro pravdu. Pro blízkost lidského světa Božímu království. Lépe, kdybychom pravdivě a srozumitelně zvali ke Kristu a svědčili o něm - i kdyby evangelická církev přestala existovat.

Protože máme dostatek. Jako jednotlivci. Jako lidé stvořeni k Božímu obrazu. Jako ta základní jednotka, z níž se skládají rodiny, církve, národy. Máme dost na to, abychom mohli něco obětovat. Ať už čas, schopnosti nebo peníze. Máme dokonce víc než dost! Máme nesrovnatelně víc než dost než měli bezdomovci-Israelci na poušti.

Proto také máme křesťanskou službu. Varhaníky. Presbytery. Faráře. Učitele v nedělce. Hezkou modlitebnu. Různě využitelné další sborové prostory.

Ale k té vyšší cestě ještě mnoho chybí. Ve sboru, církvi, národě i lidském světě. Ne za všechno si můžeme sami. Za ledacos však ano. Chybí nám zjevná péče o sborové prostory právě z lásky členů sboru. Chybí nám láskyplné a moudřejší rozdělení povinností a úkolů. Chybí nám samozřejmě ochota přijmout konkrétní úkol. A dotáhnout ho do konce dle Božích řádů. Chybí nám láskyplná, a tak aktivní, pomoc těm, kteří si nějaký úkol vzali na starost.

Což nás opět vrací k duchovnímu stavu vlastního sboru a církve. Vlastní duše a vlastního srdce. Jak silná a hluboká je moje láska ke Kristu? K tomu, který svým životem a smrtí vydobyl věčný život také pro mě? Jak silná a hluboká je z toho plynoucí láska k jeho Církvi. A z toho plynoucí láska ke sboru?

Láska se totiž nemůže neprojevat také prakticky a všedně. Jinak to není žádná láska. Láska se musí projevovat také všední péčí, obětí času, sil i peněz. Jinak to není žádná láska. V rodině, mezi partnery, v církvi i veřejném protostu.

Amen.

Píseň: 684 - Učiň mne, Pane, nástrojem